

[Søren B. Jørgensen.]

kr., som de grønlandske kommunalbestyrelser kan bruge til boligtilskud, men det vedrører ikke dette lovforslag. Man har, som jeg før omtalte, altså byplaner for samtlige byer på Grønland. Det må derudfra være muligt at danne sig et skøn over, hvor mange ejendomme der kan forventes at skulle eksproprieres i de kommende år. Jeg er klar over, at det kan ministeren selvfølgelig ikke svare på på nuværende tidspunkt, og det beder jeg heller ikke om, men jeg tror, det kan være interessant under udvalgsarbejdet at få noget sådant oplyst.

Når man fra landsrådets side har bedt om denne lov nu, så må det vel også have sin årsag. Er det sådan, at man har været ude for tilfælde, hvor man ikke har kunnet tale sig til rette, hvis en ejendom lå i vejen for en planlagt udvikling? Jeg beder ikke her om konkrete tilfælde, men vil gerne bede ministeren oplyse, om det er en af årsagerne til, at landsrådet har bedt os om at vedtage lovforslaget.

Jeg har altså ingen indvendinger mod nogle af de formål, hvortil ministeren kan foranledige en ekspropriation.

Vender vi os til fremgangsmåden ved ekspropriationen, så er det mit indtryk, at også her har ministeren haft en heldig hånd. Der er her tale om en væsentlig forenkling i forhold til den danske ekspropriationslov. Jeg har fået opfattelsen af, at ministeren i så stor udstrækning som muligt, og hvor det er forsvarligt, vil foranledige, at besigtigelsesforretningen og selve ekspropriationen, hvor erstatningen fastsættes, gennemføres i ét og samme møde. Man har udeladt taksationskommissionen, men alligevel på en tilfredsstillende måde sikret, at de berørte kan få en erstatning prøvet dels ved den grønlandske landsret, dels ved østre landsret og endelig eventuelt helt ved højesteret. Der er altså tale om en virkelig forenkling, samtidig med at man har sikret borgernes ret til at appellere en kendelse.

Endelig er der de myndigheder, der skal forestå ekspropriationerne. Her foreslås det, at formanden for en ekspropriationskommission skal være en af kommissarierne ved statens ekspropriationer her i Danmark. Ydermere skal ministeren udpege 2 — jeg går ud fra også her fra Danmark. De 2 øvrige medlemmer skal vælges af det grøn-

landske landsråd, og desuden skal der udpeges 2 tilforordnede fra den pågældende kommunalbestyrelse, hvor ekspropriationerne skal foregå. Jeg kan ikke få andet ud af denne sammensætning, end at ministeren her har sikret væsentlige ting: en uvildighed og en erfaring i ekspropriationssager, samtidig med at man her har tilført kommissionen 2 medlemmer med stemmeret fra landsrådet plus 2 kommitterede, om man kan sige det tilforordnet fra den pågældende kommunalbestyrelse. Herved bliver der tale om personer, der har et indgående kendskab til de særlige grønlandske forhold.

Jeg kan anbefale lovforslaget til vedtagelse. Jeg vil gerne tilføje, at vi i socialdemokratiet ved dette tilsagn også har lagt vægt på, at forslaget er gået det, vi kan kalde den grønlandske kommandovej. Det har først været behandlet i Grønlandsrådet, så i landsrådet, dernæst hos ministeren og endelig her i folketinget. Det er landsrådet, der har bedt om denne lov, og da vi har den opfattelse, at det er grønlænderne selv, der skal tilrettelægge deres politik i så stor udstrækning som muligt, kan vi som sagt tilsige ministeren vor positive medvirken.

Thestrup: Det forslag, vi her behandler, minder jo meget om den lov om fremgangsmåden ved ekspropriation, som blev vedtaget her i tinget i 1964. Men forslaget omfatter dels noget mere, dels er det ikke så indgående — og behøver heller ikke at være så indgående — som loven af 1964. Jeg skal holde mig til nogle hovedpunkter, idet jeg på mange områder kan give min forgænger her på talerstolen, den ærede socialdemokratiske ordfører, ret i hans betragtninger. Der er imidlertid ét hovedpunkt, hvor jeg absolut ikke kan give ham ret.

Jeg vil først sige, at jeg kan slutte mig til, at der ikke skal være nogen taksationskommission til efterprøvelse af erstatningsfastsættelsen.

Derimod vil jeg bestemt vende mig imod ekspropriationsbestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 11, hvorefter man kan ekspropriere til beboelsesformål. Når man kan ekspropriere det ene menneskes bolig for at overlade ejendommen til en anden, selv om denne anden er en boligforening, så åbnes der muligheder for vilkårlighed. Jeg kan heller ikke se det rimelige i, at man skal give statsbor-